

Čís. 6137.

Rozhodujúci súd nebol zostavený podľa zákona (§ 384, čís. 1 tr. p.), ak bolo konané spoločné tajné sedenie porotného súdneho sboru s porotou v smysle § 3, odst. 1 zákona čís. 91/1934 Sb. z. a n., hoci u obvineného — hľadiac na ustanovenie § 32 zák. čl. XXXVI:1908 — trest smrti neprichádzal vôbec v úvahu.

(Rozh. zo dňa 14. februára 1938, Zm IV 694/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným pre zločin vraždy a iné trestné činy, rozhodujúc o zmätočných sťažnostiach obžalovaných A. a B. a ich obhájcov, z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti uvedeného v § 384, čís. 1 tr. p. zrušil rozsudok porotného súdu i s hlavným pojednávaním, pokiaľ sa týkal obžalovaného A., a nariadil, aby dotyčne tohoto obžalovaného bolo konané nové hlavné pojednávanie, prevedením ktorého poveril krajský ako porotný súd v K.

Z d ô v o d o v:

Najvyšší súd sa nemohol zmätočnou sťažnosťou obžalovaného A. a jeho obhájcu meritorne zaoberať, pretože spoznal, že sa tu vyskytuje zmätok podľa § 384, čís. 1 tr. p., ktorého treba dbať v smysle posl. odst. cit. paragrafu vždy z úradnej povinnosti.

Zo zápisnice o pojednávaní pred porotným súdom zistil totiž najvyšší súd, že porotný súdny sbor hľadiac na to, že obžalovaný A. bol uznaný vinným tiež zločinom vraždy, predtým, nežli sa porotný súdny sbor odobral k porade o rozsudku, konal podľa § 3 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n. spoločné tajné zasadanie s porotcami za prítomnosti zapisovateľa, v ktorom sa každý porotca vyslovil, jaký trest by mal byť obžalovanému uložený namiesto trestu smrti. Najvyšší súd tiež spoznal, že porotný súdny sbor sám podľa predpisu § 3, odst. 2 cit. zák. rozhodol o tom, či sú tu podmienky uloženia trestu na slobode miesto trestu smrti, a o výške trestu na slobode, ktorý by sa mal uložiť miesto trestu smrti.

Týmto postupom porotného súdu bol porušený zákon. Ustanovenia § 3 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n. platia len v takom prípade, ak bol obžalovaný uznaný vinným zločinom, na ktorý zákon stanoví trest smrti. V súdenom prípade však bol síce obžalovaný uznaný vinným okrem iného tiež zločinom vraždy, teda trestným činom, na ktorý stanoví v š e o b e c n ý trestný zákon trest smrti, avšak dotyčne obžalovaného, ktorý — ako je zrejmé z rodného listu a z rozsudku — sa narodil 9. novembra 1918 a nebol teda v dobe spáchania trestného činu (9. februára 1937) ešte dvacaťročný, platí z v l á š t n e ustanovenie § 32 zák. čl. XXXVI:1908, podľa ktorého ten, kto v čase, keď spáchal zločin, na ktorý zákon stanoví trest smrti alebo doživotnej káznice, dokonal už osemnásť, ale nedokonal dvadsiaty rok svojho veku, má byť potrestaný káznicom od desať do päťnástich rokov. Neľze preto hovoriť, že by obžalovaný bol uznaný vinným

takým zločinom, na ktorý u neho stanoví zákon trest smrti. Hľadiac na uvedené nemalo byť vôbec pokračované podľa § 3 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n., a to tým menej, keďže ani druhý obvinený (mladistvý) nebol uznaný vinným so zreteľom na § 8, odst. 4 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. zločinom, na ktorý tento zákon stanoví trest smrti, ale malo byť i u obžalovaného B. pokračované podľa §§ 18 a 25 por. nov.

Keď sa prez to konalo spoločné verejné zasadanie porotného súdneho sboru s porotou za prítomnosti zapisovateľa, v ktorom sa porotcovia vyslovili o tom, jaký trest by mal byť uložený obžalovanému namiesto trestu smrti, hoci takýto trest (smrti) vôbec neprichádzal v úvahu, a keď vynesenia rozsudku zúčastnil sa len sám porotný súdny sbor bez porotcov zvolených podľa § 18 por. nov., ktorým náležia tie isté práva jako hlasujúcim členom súdu, nebol rozhodujúci súd zostavený podľa zákona a bol tým spôsobený zmätok podľa § 384, čís. 1 tr. p.

Čís. 6138.

Lesní hajný požíva ochrany vrchnostenskej osoby ve smyslu § 68 tr. zák. i když zakročuje mimo svůj služební obvod a mimo jeho blízké okolí.

Lesní hajný koná svou službu, zadrží-li na cestě, byť i mimo les, pro který je ustanoven, osobu nesoucí lesní strom a zjišťuje-li původ stromu máje podezření, že byl spáchán trestný čin na majetku svěřeném jeho dozoru.

(Rozh. ze dne 15. února 1938, Zm II 103/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §§ 81 a 82 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá rozsudek z důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 4, 9 a), 10 a 11 tr. ř.

Zmateční stížnost je jak ve směru tvrzeného porušení formálního práva, tak i vytýkané vadnosti hmotněprávní založena na námitce, že lesní personál mimo hranice revíru přiděleného mu k ochraně, resp. mimo bezprostřední jeho okolí a mimo případy, kdy jde o pokračující služební úkon, nepožívá při zakročování proti osobám, podezřelým z trestného činu, spáchaného na lesním majetku, zvýšené ochrany vrchnostenských orgánů ve smyslu § 68 tr. z.

Toto právní hledisko stěžovatelovo je však v celkovém svém pojetí mylné. Jak již judikaturou vídeňského i československého nejvyššího soudu opětovně bylo zdůrazněno (srov. rozh. čís. 5094, 4688, 4264 Sb. n. s., čís. 3241 víd. sb.), není pro lesní dozorčí orgány zákonným předpokladem ochrany ve smyslu § 68 tr. z., aby se jejich úřední úkon stal jen na území svěřeném jejich dozoru. Odnášení smrčku, byť i suchého, z lesa bez povolení lesní správy vykazuje právní znaky trestného činu krádeže, spáchané na majetku lesním, nebo aspoň lesního puchu ve smyslu § 60, čís. 1 pat. ze dne 7. prosince 1852, čís. 250 ř. z. Přizná-